

Bjarke Schjødt Larsen

NORDLYS

1 • SKINDÆDEREN

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

MIT NAVN ER MALOU

Det hele startede, da mine forældre arbejdede som forskere i en nedlagt mine tæt ved byen Qullissat på Grønland. Jeg ved ikke, hvad de ledte efter. Det eneste, jeg ved, er, at de gravede for dybt. At de vækkede nogle kræfter til live, som aldrig skulle have set dagens lys.

En kæmpe eksplosion dræbte alle, der arbejdede i minen. Alle undtagen mig. Da jeg vågnede efter eksplosionen, havde jeg mistet mine forældre, og min krop var ændret for altid. Jeg havde fået superkræfter.

Nu kan jeg flyve og skyde med laserstråler fra hænderne. Mit indre er ren energi, der kan eksplodere i alverdens farver. Jeg er en levende bombe, og kun mine armbånd gør, at jeg kan kontrollere mine kræfter.

Her på Grønland kender ingen til mine evner. Jeg er landets skjulte superhelt.

Jeg er Nordlys.

HVIDE KORS

Præsten siger de sidste ord, mens støvregnen rammer mit ansigt. Så kaster vi jord på fars og mors kiste. Der er ikke kommet mange for at sige farvel. De fleste døde under ulykken sammen med mine forældre. Der er gået tre måneder siden ulykken, men først nu er deres kroppe blevet gravet fri af den sammenstyrtede mine. Først nu kan jeg få lov til at sige farvel.

Jeg er den eneste overlevende efter ulykken. Den dræbte mig ikke, men gav mig nye kræfter, eksplosive kræfter. Jeg har besluttet mig for at bruge dem til at hjælpe folk. Tror jeg. Hvis jeg kan. Jeg får tårer i øjnene ved tanken. Jeg har aldrig drømt om at være superhelt. Jeg vil hellere have mine forældre tilbage.

Jorden dækker kisten nu. De er begravet – igen – men denne gang er de ikke mast under murbrokker. Denne gang har de fået fred.

De få andre besøgende forlader stille kirkegården, så der kun er os tilbage. Mig, tante Mona og præsten. Tre sorte skygger blandt en hær af hvide kors, der strækker sig ud mod kysten. Hvis far og mor kunne se det, ville mor sige, at de havde fået byens bedste udsigt. Men hvad hjælper det, når man er død?

Vinden river mit hår løs under huen, og det kilder mig i ansigtet. Mona lægger en hånd på min skulder.

Jeg ved godt, at jeg ikke er helt alene, for jeg har jo hende. Men når jeg står her ved graven, føler jeg mig alligevel forladt.

”Skal vi køre hjem?” spørger Mona efter lidt tid.

Jeg nikker, og vi går hen mod bilen.

Det er en gammel Toyota, som for længst burde være blevet pensioneret. Men Mona er ekspert i at holde ting, der burde være døde, i live. Hun sætter sig ind på førersædet og forsøger at starte motoren.

I dag er det ikke så slemt at vente på, at motoren starter. Det er værre om vinteren, når sneen vælter ned. Nu giver det mig bare mulighed for at skue ud over korsene og kysten.

En sort silhuet er gået ind på kirkegården. Han ser underligt forhutlet ud. Først tænker jeg ikke over det. Der

er så mange folk her i Nuuk, og det er lang tid siden, jeg har været her. Men så stopper han ved mors og fars grav.

”Jeg skal lige ...” mumler jeg og strejfer Monas arm med min hånd. Hun nikker uden at se op. Hun forsøger stadig at lokke motoren i gang.

Jeg stiger ud og trækker jakken godt sammen omkring mig, inden jeg går over det sjappede, brune græs hen mod kirkegården.

”Undskyld?” siger jeg højt til manden, der stadig står ved graven. Jeg vinker og kommer kort til at blotte mit armbånd. Jeg har to. Det er dem, der styrer mine kræfter.

Han vender sig overrasket om, men ikke nok til, at jeg kan se, hvem han er.

”Kender du dem?” spørger jeg og træder nærmere. Han ser sig omkring, vender sig om og går hurtigt væk.

Jeg sætter selv farten op, går efter ham ud af kirkegården og ud på klipperne nær kysten. ”Hey!” råber jeg.

Han kigger sig et par gange over skulderen, mens han skynder sig over klipperne. Han bevæger sig overraskende hurtigt og let. Ikke engang jeg kan gå så hurtigt over de skarpe sten, og jeg har endda løbet rundt på dem, siden jeg var lille.

Alligevel forsøger jeg at følge efter. Jeg er lige ved at skvatte et par gange, fordi jeg hele tiden skal holde øje med ham. Hver gang jeg blinker eller ser ned for at finde fodfæste, er det, som om han pludselig forsvinder og dukker op et stykke længere fremme.

Og så er han væk.

Jeg kigger mig omkring, men kan ikke få øje på ham.
Der er kun de mange farvede huse, klipperne og det brune
græs. Og så havet. Havet, der bruser og omkranser hele
Grønland.

Hvor er han? Hvem var han?

Og hvorfor besøgte han mors og fars grav?

KAFFEMIK OG STRAIGHT TALK

Mona inviterer til kaffemik hjemme hos sig selv. Så kan alle, der gerne vil mindes mor og far, lige komme forbi og få lidt mad og drikke. Der kommer mange. Mange, som jeg ikke kender, og som ikke kender mig, tror jeg. Men de kender Mona, og her på Grønland støtter man op om hinanden. Også om dem, man kun kender lidt.

Så folk kommer, spiser, går igen og lader nye komme til. Der er en konstant strøm af mennesker, trøstende ord og opmuntrende smil.

Da strømmen begynder at stilne af, sætter Mona sig hen til mig. Hun rækker mig en kop kaffe, og jeg tager imod den. Men jeg drikker den ikke, for jeg har aldrig brudt mig om kaffe.

”Er du okay?” spørger Mona. ”Straight talk, Malou.”

Straight talk. Jeg kan høre mor sige det. Ikke noget med at holde følelserne tilbage lige nu.

”Jeg savner dem,” siger jeg så. Udtryksløst. Mine ord kan slet ikke beskrive den knugende følelse, der har været i mig, siden de døde. Den har lagt sig om mig som et kvælertag.

”Det gør jeg også,” svarer Mona. ”Vi Akajik-kvinder, vi ... Mister vi en, vi elsker, mister vi en del af os selv.”

Jeg nikker. Ved ikke, hvad jeg skal sige. Ved ikke, om Mona siger det for at trøste, eller om hun refererer til en eller anden form for myte. Hun går meget op i den slags. Jeg har bare aldrig hørt om, at kvinderne i vores familie skulle være anderledes end andre.

”Jeg siger bare, at vi skal passe på hinanden,” siger hun så, da det går op for hende, at jeg ikke helt forstår, hvad hun mener. ”Din seng her er ikke bare til låns. Det her er dit hjem nu, hvis du vil, Malou. Vores hus. Okay?”

”Tak,” siger jeg. Kan ikke helt tage stilling til det. Men det er virkelig pænt af hende at tage mig til sig.

Den tanke får mig til at føle mig meget lille og alene. Jeg lægger en hånd på min arm. På ærmet, der skjuler mine armbånd.

”Hvad skete der den dag med eksplosionen?” spørger Mona så, da vi har siddet lidt i stilhed. Straight talk gælder stadig, også selvom hun ikke nævner det.

”Jeg ved det ikke,” svarer jeg og føler mig meget ærlig.

Det hele er ét stort virvar for mig. Jeg kan bare huske, at alle talte om noget, de havde fundet, og som var gået amok, og så ... så var der mørke. Og så var der lys. Jeg vågnede flere hundrede kilometer væk fra minen og vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg opdagede, at jeg havde fået nogle særlige kræfter. Kræfter, jeg kun kan styre med nogle særlige armbånd. Uden dem er jeg en levende bombe.

Så fløj jeg tilbage og så, at minen var ødelagt. Det var der, politiet fandt mig. De kørte mig til tante Mona, som tog mig til sig.

”Jeg husker næsten intet,” svarer jeg så. ”Kun at der gik en alarm, og jeg løb ned efter mor og far. Så kom mørket og derefter lyset – og så var alt væk.”

Mona tager en tår af sin kaffe.

Der bliver stille. Jeg har lyst til at sige mere, men jeg ved ikke hvad. Hun vil ikke kunne forstå mine kræfter. At jeg er en levende bombe. Jeg har ikke fortalt nogen her om det eller om, hvad der skete, da jeg fik armbåndene på. Ingen vil kunne forstå det.

”Jeg er glad for, at du er her hos mig,” siger hun så og nikker for sig selv. ”Man kan både miste og få. Og det er det, der er sket for mig.”

Så klemmer hun min hånd. Vi drikker kaffe i stilhed, og jeg savner ikke forskningsbasens kakao helt så meget.

